

Blahopřejeme Vám k svátku, milé ženy

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXIV

ČÍSLO 251, BŘEZEN 2021

CENA 10 Kč

Levicové kluby žen v 21. století

Jsme na začátku dvacátého prvního roku 21. století. Máme za sebou bilancování loňského roku, který byl opravdu zvláštní. Poprvé jsme zažili různá omezení, život v nouzovém stavu, vládní nařízení v rámci covidové pandemie. A letošní rok v tomto stavu pokračuje. Samozřejmě, že nejsme spokojené, chybí nám přímý kontakt s přáteli, členkami našich klubů a dalšími spoluobčany. Jenže, to bychom nebyly my, členky LKŽ, abychom se s tímto stavem jen tak smířily. Samozřejmě, že plánujeme tradiční akce, ať už to je oslava MDŽ, připomenutí květnových událostí, celorepublikové setkání a mnoho dalších. Jenže... Současná situace neumožňuje ani přímou spolupráci mezi vlasteneckými spolky, rozvíjení a navazování osobních kontaktů na mezinárodní úrovni.

Pracujeme však dál, pomáháme všude, kde je to možné a potřebné. I letos využijeme čas rozvolnění, tak jak ho třeba v loňském roce využily členky Středočeského kraje k zasazení růží v Lidicích, uctění památky k 75. výročí osvobození kytičkami po celé naší vlasti, akce pro děti. Současná doba je vhodná na přemýšlení co a jak dál.

Oslava MDŽ v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR v roce 2019
FOTO – Eva Holečková

Tak jak se mění naše společnost politicky, kulturně, ekonomicky, tak se samozřejmě mění i náplň a poslání našich spolků. Musíme navázat užší spolupráci, abychom společnými silami zamezili například překrucování historických událostí, nenechali si vzít českou a slovenskou národní hrdost, podpořili rozvoj vlastenectví u dětí a mladých lidí.

Doba se od vzniku LKŽ hodně změnila a na změny musíme reagovat. Je těžké překonat nezájem mladých žen a dívek o dění ve společnosti, skoro se zdá, že je jim lhostejné jejich nerovné postavení

Nám, starším, to není jedno, snažíme se být u všeho, kde se rozhoduje o kvalitě života hlavně žen. Nejsme feministky, ale jsme ženy, které se snaží podpořit rovné ocenění v pracovním procesu žen i mužů, rovné podmínky v sociální oblasti atd.

Mrzí nás, že jsme nedostaly možnost zapojit se do pracovní skupiny k důchodové reformě, protože to je dost zásadní. Naše členky v krajích pracují v Radách seniorů, ale přenosem do centra RS se ztrácí spolupráce s Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR, přestože existují různé pracovní

Levicovým ženám zazpíval k jejich svátku dětský sbor
FOTO – Eva Holečková

skupiny, ve kterých jsou zapojeny ženské spolky, asi se nehodí naše levicová příslušnost. Na vládě je připravena k ratifikaci Istanbulská úmluva, kterou my nedoporučujeme ratifikovat a mezi ženskými organizacemi, odborníky a veřejností jsou hodně velké dohady ANO či NE. Mezi námi je mnoho odbornic, které by byly přínosem a jsou

ochotné aktivně pracovat. Doufám, že letošní rok bude příznivější pro naši vzájemnou spolupráci, že se budeme podporovat při různých výzvách, akcích a společnými silami nenecháme zdegenerovat naši Českou republiku.

KVĚTA ŠLAHÚNKOVÁ,
předsedkyně Národní rady
Levicových klubů žen

Otevřený dopis předsedovi vlády České republiky ing. Andreji Babišovi z 26. 11. 2020

Podnět k vymáhání válečných reparací, které nám je Spolková republika Německo na základě příslušných norem mezinárodního práva povinná zaplatit

Vážený pane předsedo vlády, v současnosti je projednáván státní rozpočet na rok 2021, který předpokládá velký rozpočtový deficit. Hledají se zdroje, dodatečné příjmy, které by mohly rozpočtový schodek snížit, třeba jen o několik desítek miliard korun. Jde však o velký problém, poněvadž v souvislosti s vývojem celkové situace v republice mohou naopak rozpočtové výdaje ještě nepředvídatelně vzrůst, aniž by vláda ČR a Vy, jako její předseda, nesli na tomto možném vývoji nějakou vinu.

1. Všichni víme, že žijeme v těžké době. Stát se snaží ochránit zdraví a životy svých občanů před Covidem – 19. Proto přijímá, snažíme se věřit, nutná opatření, která stát velmi finančně zatěžují. Jak dlouho tento nápor na naši ekonomiku bude trvat, jaké budou další náklady státní pokladny zatěžovat, nikdo v současnosti nedokáže s jistotou říci. Přesto je nutné hledat a nalézat úspory, které by vedly ke snížení celkového rozpočtového deficitu. Domníváme se, že hledání a nalézání nových zdrojů příjmů, aniž by tyto silně šly na úkor životní úrovně našich občanů, je správnou cestou. Pokud by totiž vláda nezachránila zdraví a životy občanů a v důsledku toho by ve větší míře ohrozila jejich zaměstnanost, snížila jejich příjmy, mohla by vzniknout konfliktní situace, již by mohly využít jak čekající

určité vnitřní, tak i zahraniční síly. Stabilita naší společnosti i státu, bez které demokracie ztrácí svoji funkčnost, by pak mohla být ohrožena v rozsahu, který si nikdo z nás nemůže přát. Útoky na některé naše ústavní činitele, včetně Vás, pane předsedo vlády, jsou již dlouhodobým nechutným seriálem, sledujícím nečisté cíle. Jsou jedním z projevů snah o destabilizaci celkových poměrů v republice. Považujeme je za nebezpečí, jemuž všechny státotvorné síly musí již nyní čelit.

2. Nejen proto však přicházíme s návrhem, aby se vláda ČR konečně začala zabývat reparacemi, které nám Německo dluhuje ve výši přibližně 360 miliard předválečných korun. Nejde však jen o finanční, ale i mezinárodně právní otázky, o právní stát a spravedlnost. Z Evropské unie slyšíme slova o tom, že je hodnotovým společenstvím, které pečuje též o právní stát, jehož zásady údajně porušuje Maďarsko a Polsko. Euroinjní prst nyní hrozí těmto „viníkům“ sankcemi. Jak však můžeme hodnotit chování státu, který své reparační povinnosti během 75 let nejen nesplnil, ale v některých případech je dokonce odmítá splnit? Domníváme se, že v tomto ohledu SRN porušuje mezinárodní právo, ač v jiných případech se ho dovolává či se sama pasuje do role jeho ochránce. (Pokračování na s. 3)

Vážme si našeho českého jazyka!

Vlastní, původní jazyk je nejvýznamnějším znakem národa. Dalšími znaky národa je původ, antropologické zařazení, historický vývoj, případně další. K péči o jazyk a na jeho ochranu vydaly vlády mnoha států zvláštní zákon, tak jako se vydávají zákony na ochranu jiného kulturního dědictví. Návrh zákona o ochraně českého jazyka podala KSČM do parlamentu už před několika lety. Pro odsouzeníhodný nezájem dalších stran nebyl tento zákon dosud projednán.

Slovanské jazyky včetně českého patří do severovýchodní skupiny indoevropských jazyků, spolu s jazyky baltickými a germánskými. Slovanské jazyky se rozdělily z původního praslovanského jazyka poměrně nedávno – před 1000 – 2000 lety, kdy se Slované z původní vlasti v severovýchodní Evropě šířily do střední a jižní Evropy. Proto se liší poměrně málo, kdo zná dva slovanské jazyky, rozumí i ostatním. Český jazyk patří do rodiny původních slovanských jazyků, vyznačujících se bohatou slovní zásobou a jeho užívání se řídí pevnými pravidly. Jejich znalost a dodržování jsou měřítkem jeho poznání.

Také Hradčany jsou symbol naší státnosti

Ilustrační foto – internet

Slovanské jazyky mají bohatou slovní zásobu, obsahující v každém více než 50 000 slov. Jazyky, vzniklé v průběhu dějin z více jazyků, kupř. angličtina, složená z hlavního germánského – anglosaského jazyka a později silně ovlivněná francouzštinou (která je

sama složena ze slov latinského a keltského původu), obsahuje asi 30 000 slov. Proto mnoho slov má více významů (stačí nahlédnout do slovníku). U slovanských jazyků je naopak pro řadu pojmů více slov, obvykle se lišících odstíny významu. (Pokračování na s. 2)

Zemřel Zdeněk Hoření

Po těžkém virovém onemocnění nás opustil Zdeněk Hoření, zakládající člen Slovanského výboru ČR a dlouholetý šéfredaktor našeho měsíčníku Slovanská vzájemnost. Žurnalistika na vysoké úrovni bylo jeho celoživotním údělem. Vážili jsme si nejen jeho mimořádných odborných hodnot, ale jeho lidských vlastností vzácného čestného a dobrého člověka, vlastence a zastávce spravedlivé společnosti. Vyjadřujeme hlubokou soustrast jeho rodině. Jeho odchod je smutnou ztrátou všech, kteří jsme jej znali a měli možnost s ním spolupracovat.

Čest jeho památce!

Jménem Slovanského výboru ČR

JAN MINÁŘ, předseda

Važme si našeho českého jazyka!

(Dokončení ze s. 1)

Český jazyk měl v posledních stoletích složitý osud. Jeho bohatost ukazuje jazyk Bible kralické ze 16. století. V témže století se českými králi stali Habsburkové, kteří v rakousko-uherském soustátí prosazovali tuhý centralizmus a němčinu jako úřední jazyk. Po bělohorské porážce snah o samostatnost českého národa a třicetileté válce se na naše území hojně stěhovali Němci a získávali zde státní občanství, tzv. inkolát. Důsledkem porážky na Bílé hoře byl

přesun majetku do rukou cizí šlechty a germanizace měst. Český jazyk se udržoval jako řeč bezprávných selských nevolníků a hrozil jeho zánik. Na Slovensku probíhala tuhá maďarizace s podobnými následky pro slovenštinu.

Hrdinným úsilím vlastenců, uvědomujících si nebezpečí zániku jazyka a národa, jako byli Dobrovský, Jungmann, Šafařík, Palacký, Rieger a mnoho dalších, bylo v období národního obrození – od konce 18. a během 19. století čes-

kému jazyku vráceno důstojné postavení a uplatnění v kultuře, literatuře a vědě. V Československu, národním státě Čechů a Slováků, vybojovaném legionáři, převážně Sokoly, byly samozřejmě čeština a slovenština státními jazyky a jejich čistota byla chráněna jako kulturní odkaz předků.

Pro naše méně početné slovan-ské národy byly v bouřlivém 20. století nejvýznamnějšími událostmi vznik Československé republiky po 1. světové válce a porážka německo-nacistického barbarství ve 2. světové válce. Hlavní zásluhu na tomto historickém vítězství měla nezpochybnitelně Rudá armáda Sovětského svazu. Důsledkem vítězství nad německými okupanty střední Evropy bylo rozhodnutí spojenců o odsunu německých menšin – záminky a prostředku této okupace z těchto zemí. ČSR byla zbavena 2,5 milionů nacismu propadlých tzv. sudetských Němců, účastných na zavraždění 360 000 Čechoslováků. Jejich vinu na těchto obětech nelze zapomenout, byli odsunuti „Heim ins Reich“, kam chtěli, právem. ČSR se stala národním státem, odolnějším proti tisíciletým německým výbojům proti Slovanům – jejich „Drang nach Osten“.

Kromě úspěchů je na místě uvést i současné neštěstí – zločin-

né rozbití Československa – bez souhlasu občanů v referendu, poslanci, kteří k tomu nebyli nikým oprávněni. Po tomto obširném úvodu, objasňujícím však závažné souvislosti, je potřeba se zabývat současným postavením českého jazyka v naší společnosti. Hanebnou skutečností je lhostejnost, s níž je přijímáno současné prznění českého jazyka. V mluveném i písemném užívání jazyka se množí zbytečné výpůjčky z cizích jazyků, nejčastěji z angličtiny. Proč je slyšet kupř. „level“ místo českého „úroveň“ nebo nevyslovitelné „neakceptovatelný“ místo našeho „nepřijatelný“? Nemluvě o zbytečném jazykolamu „environmentální“ místo „přírodní prostředí“ nebo potvorných složeních jako je „Kinder vejce“. Na ulicích měst je pomalu více cizích než českých nápisů. Místo „kadeřnictví“ „hair salon“, místo „výstavní síň“ „showroom“ atd., příklady by bylo mnoho. To se někdo mdlého rozumu snaží o „světovost“? Pozadu v neznalosti rodného jazyka a trestuhodné necitlivosti nezůstávají ani ti, pro které by čistý jazyk měl být samozřejmostí – hlasatelé veřejných sdělovacích prostředků, neznající či nerespektující pravidla jazyka.

Časté jsou hrubé chyby ve slovesech ve 3. osobě jednotného

a množného čísla. Už v obecné škole se učí, že jejich tvar se odvozuje od rozkazovacího způsobu. U některých sloves jsou zvláštní tvary – kupř. „jít“ – „on jde“, „jdi“, „oni jdou“. U mnoha krátkých sloves jsou tvary jednotného a množného čísla shodné – kupř. „činit“ – „on činí“ – „čiň!“ – „oni činí“. Chyby se dělají u delších sloves, kupř. nedokonavé „ztráct“ – „on ztrácí“ – „ztrácej!“ – „oni ztrácejí“, ne „oni ztrácí“. Ale dokonavé „ztratit“ – „on ztratí“ – „ztrat“ – „oni ztratí“. Opačnou chybou je kupř. „souviset“ – „on souvisí“ – „vis!“ – „oni souvisí“, ne „souvisěj“, protože není „souvisěj!“ V těchto zdánlivě malých rozdílech se projevuje bohatost jazyka a jeho schopnost přesného vyjádření.

Další častou hrubou chybou je nesprávné stupňování přídavných jmen. Kupř. „čistý“ – „čistší“ – „nejčistší“, ne „nejčistější“, a vůbec ne „více čistý“. To bylo jen několik příkladů současného stavu českého jazyka, neznalosti jeho tvarů a pravidel a doslova pitomé módy, snahy o cizí, „nobl“ vyjádření prostého pojmu. Važme si národního pokladu, hlavního znaku příslušnosti k národu – rodného českého jazyka. Nekažme jej zbytečnými cizími slovy a neznalostí jeho pravidel. **JAN MINÁŘ**

Rusko a USA prodloužily jadernou dohodu

Ruský prezident Vladimir Putin 29. ledna podepsal zákon o ratifikaci prodloužení dohody NOVÝ START se Spojenými státy o pět let. Už dříve se na tom dohodl s prezidentem USA Joem Bidenem. Stalo se tak týden před tím, než by dohoda omezující počty strategických jaderných zbraní vypršela.

Předtím schválili poslanci ruského parlamentu tuto smlouvu o kontrole jaderných zbraní. Při virtuálním setkání v rámci davoského fóra mimo jiné V. Putin také varoval před nebezpečím nového světového konfliktu nebo před politickou sankcí, která skrývá riziko jednostranného použití síly.

(TASS, ČTK)

Případ sestřeleného letu

Haagský obvodní soud plánuje vyslechnout odborníky v případě MH17, který byl sestřelen na jiho-východě Ukrajiny, včetně zástupců ruského obranného koncernu Almaz-Antey. Uvedl to předseda senátu Hendrik Steinheis. Podle něho soudní vyšetřovatel uvedl, že výsledky by měly být zakončeny v dubnu 2021. „Výpovědi těchto zalců by měly být zahrnuty do případu dříve, než začneme projednávat případ ve věci samotné, což je naplánováno na 7. června,“ uvedl Steinheis. Technický expert Jurij Antipov k případu poznamenal: „Údaje Ruské federace k pří-

padu MH17 mohou radikálně změnit průběh procesu“. Antipov nevyklučuje, že se situace může ještě více změnit, jestliže bude v Nizozemsku zvolena nová vláda. Připomínáme, že vojenský koncern Almaz-Antey provedl vlastní vyšetřování sestřeleného letadla MH17, podpořené rekonstrukcí události, které vyvrátilo závěry, uvedené ve zprávě nizozemského generálního prokurátora, jako technicky neopodstatněné a nemožné. Dosud nizozemský soud pod tlakem USA odmítal tyto expertní závěry koncernu Almaz-Antey zohlednit. **tass.ru**

O soše maršála I. S. Koněva

V archivu jsem čistou náhodou našla novinovou glosu více než 10 let starou. Je to připomínka 65. výročí vítězství Spojenců ve 2. světové válce nad hitlerovským Německem. Podivila jsem se. Ta glosa mě upozornila na skutečnost, že už tehdy v pražské Bubenci hrozilo odstranění sochy legendárního maršála I. S. Koněva, jednoho z těch vojevůdců, kteří se zasloužili o slavné historické vítězství nad fašistickými vojsky. Jednoho z těch vojevůdců, kteří se stali symbolickým ztělesněním svých vojáků, jejich bojů na život a na smrt a jejich vítězství. Podivila jsem se. Jak je vidět, odstranit sochu byl starý záměr, starý úmysl. A loni, k 75. výročí, se tedy podařilo jej uskutečnit. Vychytrale, lstivě. Za stavu epidemického ohrožení obyvatelstva a za stavu nařízených protiepidemických opatření.

Tajně, bez účasti lidu, který musí kvůli virovému nebezpečí povinně setrávat mezi čtyřmi stěnami, se podařilo odstranit sochu maršála I. S. Koněva. Viditelnou památku historie, kterou představoval a zosobňoval. Viditelnou pa-

mátku na ty, které vedl, a kteří bojovali za svobodu národů, těch, kteří padli, i těch, kteří se dožili vítězství. A zvláště těch, kteří se účastnili osvobozování i naší země. Komu překážela a dodnes překáží historická pravda, kdo ji chce přizpůsobit svým potřebám a zájmům? Kdo si přeje skryt, zamlčet a na věky zrušit posvátná místa, pomníky a památníky, které mají tu moc, aby občanům připomínaly historii, jaká skutečně byla?

Sdělovací prostředky by ji měly veřejnosti připomínat, rodiče svým dětem, učitelé svým žákům. Vzdávat čest bojovníkům, kteří položili životy v boji za svobodu – i naší vlasti. Ale vlivná skupinka Pražanů si to nepřeje. Přepisuje dějiny. Neuznává hrdiny, které jsme od konce 2. světové války ctili a jejichž odkazu jsme si vážili. Chce se tvářit, jako by jich nebylo. Sochu maršála I. S. Koněva již tedy zahanbujícím způsobem odstranila.

Koho chce dosadit na jeho místo? Okupanty? Fašisty? Nepřátele našeho národa? A to jim v demokratickém státě prochází?

STANISLAVA KUČEROVÁ

Národní hrdina Jan Šverma

Narodil se před 120 roky – 23. března 1901 – v Mnichově Hradišti. Byl skvělým novinářem a politikem, poslancem prvorepublikového parlamentu, předválečným šéfredaktorem Rudého práva.

Zemřel 10. listopadu 1944 ve slovenských horách při obtížném přesunu partyzánské brigády přes

Chabenec svírané přesilou hitlerovských vojáků. Za statečný boj za svobodu naší vlasti obdržel J. Šverma v srpnu 1969 státní vyznamenání Hrdina ČSSR in memoriam a byl mu také udělen Nejvyšším sovětem Leninův řád.

Po státním převratu na podzim 1989 nechala deset let poté 2. listopadu radnice Prahy 1 odstranit sochu našeho národního hrdiny na vltavském nábřeží v předpolí Švermova mostu, který byl přejmenován na most Štefánikův. Tuto obrazoboreckou ničemnost mohli nařídít jen ubozí političtí trpaslíci, po nichž v budoucnosti ani pes neštěkne!

Spolek Českých novinářů každým rokem nyní udílí nejlepšímu levicovému žurnalistům Cenu Jana Švermy. Cena byla založena z iniciativy Bedřicha Kopolda, manžela Jiřiny, dcery Jana Švermy, s podporou novináře Zdeňka Hořeního a Společnosti Julia Fučíka. B. Kopold bojoval v 1. čs. armád-

Jan Šverma

Portrét od čínského umělce

Před 30 roky vznikla Společnost Julia Fučíka

Čínský malíř Wu Yongliang, profesor Čínské akademie umění, nakreslil dle předlohy obrazu Julia Fučíka od Maxe Švabinského portrét našeho národního hrdiny, autora světoznámé Reportáže, psané na oprátce. Portrét poskytl Společnosti Julia Fučíka (SJF) v České republice s tím, aby jej využila k zveřejnění. Do Prahy jej přivezli v září 2019 zakladatelka webové stránky „Čínských čtenářů Reportáže“ paní Huan Jian a novinář Ji-an Ping ze Šanghaje. Žel, umělec Wu Yongliang loni zemřel ve věku 83 let. Jeho Fučíkův portrét SJF

využila k tvorbě kalendářiku pro rok 2021 a nyní jej publikuje také ve Slovanské vzájemnosti.

Letos fučíkovská společnost vzpomněla 30 roků, které uplynuly od jejího založení v lednu 1991. Nejprve vznikla jako Klub Odkaz Julia Fučíka v lednu 1991 na pražské Letné v bytě Boženy Holečkové – Dolejší, bývalé vězeňkyně nacistického koncentračního tábora Ravensbrück a 19. června 1992 se registraci na Ministerstvu vnitra ČR přejmenovala na Společnost Julia Fučíka.

JAN JELÍNEK

Otec Jan s manželkou Marií a dcerkou Jurkou FOTO – archiv

ním sboru pod velením Ludvíka Svobody za osvobození Československa. V Mnichově Hradišti se 23. března koná na zdejších hřbitově u hrobky rodiny Švermovy vzpomínkový akt při příležitosti 120. výročí narození J. Švermy. Pořádá jej OV KSČM Mladá Boleslav v součinnosti s KV KSČM Středočeského kraje. **JAN JELÍNEK**

Portrét Julia Fučíka od čínského umělce Wu Yongliang (1937-2020)

Otevřený dopis předsedovi vlády...

(Pokračování ze s. 1)

Čeští obyvatelé byli vyhnáni v roce 1938-39 ze svých domovů v pohraničí

Všichni víme, že jeden z principů mezinárodního práva zakotvuje povinnost agresora nahradit své oběti škody, které jí agresí vznikly. Německo ani ČR nemohou tento princip změnit, ani zrušit, je dán a je nutné ho jen dodržovat. Že my, Československo, jsme byli obětí a Německo agresorem, nikdo nepochybuje. Již z této skutečnosti jednoznačně vyplývá pro Německo povinnost zaplatit nám reparace. V tomto případě je zcela viditelně mezinárodní právo dlouhodobě porušováno. A i naší povinností je přispět k jeho zhojení, tedy k tomu, aby povinná strana, Německo, nám reparace plně zaplatila. Nebo snad někdo zvedne svůj hlas, že Česko-německou deklaraci jsme předmětný princip mezinárodního práva pro nás i Německo zrušili, zneplatnili? Pokud bychom vůbec takové tvrzení vzali na vědomí, museli bychom si současně uvědomit, že potom žádný slabší stát by nemohl nikdy na silnějším státu vymáhat reparace. Bylo by to zcela nerealné. Vrátili bychom se totiž do džungle, kde vládne právo silnějšího. Když však samo Německo mluví o právním státu, pak by, pokud to myslí vážně, neměl pro něj být problém reparace nám zaplatit. Ale, jak reálně vidíme, s reparacemi mají těžkosti i jiné státy, např. Řecko, Polsko, které na Německu též požadují zaplacení válečných dluhů. Stručně řečeno. My jsme obětí německé agrese, o tom nikdo nepochybuje, Německo je agresorem. Podle uvedeného principu mezinárodního práva je povinno nám zaplatit škody, které nám jeho agresí vznikly.

3. Pařížská reparační smlouva,

jíž bylo Československo signatářem, Německo zavazuje k zaplacení reparací. Na druhé straně nás opravňuje k požadování reparací na Německu. Je velmi důležité též akcentovat, že uvedená úmluva byla multilaterální reparační smlouvou, jíž ČR společně s Německem nemohou nijak měnit. Obzvlášť Německo jako povinný subjekt mělo a má jednu nezměnitelnou povinnost – reparace oprávněným subjektům zaplatit.

Tvrzení o tom, že jsme povinni zaplatit Němcům hodnotu námi konfiskovaného majetku německému obyvatelstvu, neobstojí. Stačí si prostudovat text Pařížské reparační smlouvy. V něm je naopak uvedeno, že hodnotu majetku, který jsme v souladu i s Pařížskou reparační dohodou německému obyvatelstvu v republice konfiskovali, nemusíme odečítat z našeho reparačního účtu (Dohoda o německých reparacích vydalo ministerstvo zahraničních věcí v Praze, Orbis 1946, str. 67-68). Přes tuto skutečnost někteří naši „znalci“ tento výmysl dále šíří. Je dobré v této souvislosti si též uvědomit, že naše povinnost konfiskovat německý majetek plyne právě z Pařížské reparační smlouvy. Ta do-

konce stanovila, že tento majetek musíme konfiskovat tak, aby se nemohl dostat zpět do německých rukou. Právo na reparace a povinnost platit reparace se nepromlčují. Oprávněný subjekt se svého práva nemůže vzdát a povinný subjekt nemůže svou povinnost „zrušit“. Práva a povinnosti vyplý-

tice prohlášení. V něm čs. nároky uznal, jejich úhradu však podmiňl sjednocením Německa. Tehdy prohlásil, že by nebylo spravedlivé požadovat, aby Německo platilo za situace, kdy nebyly splněny dohody a sliby Spojenců, že bude obnoveno sjednocené Německo. To jeho prohlášení potvrdily

chard Král, Právo, 18. 3. 2005). Dlouholetou snahou SRN je zabránit otevření reparačních požadavků. Bázlivost či servilnost určitých kruhů v oprávněných státech včetně České republiky vznesení nároků zabraňuje stejně účinně. Po uzavření smlouvy 2 + 4, jež předcházela opětovnému sjedno-

majetkoprávními otázkami, v článku „Agresor má povinnost hradit škody, které válkou způsobil“, Právo 9. 11. 1993).

Ještě někdy počátkem 90. let minulého století hodnota našich reparací činila cca 3,6 bilionů korun. Současný přepočít původní reparační částky by činil mnohem více. Nadto k této částce by bylo nutné připočíst, jak si myslíme, ještě úroky za minulá léta. Celkovou výši reparací by mělo vypočítat Ministerstvo zahraničních věcí ČR, pravděpodobně ve spolupráci s Ministerstvem financí ČR. V každém případě zřejmě jde o více než 5 bilionů korun. Tyto peníze nyní naléhavě potřebujeme. Splátkami reparací bychom uhradili všechny dluhy státu a ještě několik bilionů by nám zbylo na tolik potřebné investice do různých odvětví. K výši reparací se vyjádřil i prof. JUDr. V. Pavlíček, CSc., vedoucí katedry na Právnické fakultě UK a tehdejší člen Legislativní rady vlády ČR.

„Na mezipojeneckém reparačním úřadu v Bruselu byly naše škody vyčísleny na 19,5 miliardy tehdejších amerických dolarů. Z toho bylo uhrazeno reparacemi pouze 14,4 milionu dolarů a vrácením majetku in natura 76,8 milionů.“ Úřad v Bruselu skončil činnost koncem listopadu 1959 – tehdy bylo ze škod uhrazeno Československu necelé půlprocento! Čs. delegace tehdy na závěr zasedání prohlásila, že si čs. vláda vyhrazuje právo na odčinění všech způsobených škod. Československo nikdy neprohlásilo, že dosaď vadní částečné odškodnění považuje za ukončené.“ (Minulost je třeba uzavřít tečkou, Právo, 1. 10. 2004).

Naše reparační nároky vůči Německu stále platí, neboť celá záležitost nebyla dosud právně ukončena, a tedy Česká republika má plné právo kdykoliv položit na stůl otázku neuhrazených reparačních nároků. Můžeme se oprávněně ptát, proč dosud nebyla českým ministerstvem zahraničí tato otázka v česko-německých vztazích nastolena? Byli jsme obětí Německa v době války, byli jsme obětí různých Genscherů v pozdější době. Jak jednání pana H. D. Genschera bychom mohli hodnotit? Jako podvodné či ještě silněji? Jsme přesvědčeni, že povinnosti i současně vlády Německa, kancléřky A. Merkelové, je zaujmout stanovisko ke slibům pana Genschera, tehdy ministra zahraničních věcí, ohledně reparací. A současně z toho pro Německo vyvodit důsledky, že jeho sliby o reparacích nebyly naplněny. Napravit jeho odsouzenihodné jednání však nemůže pouze nějaká verbální omluva, nýbrž otevření jednání o reparacích samotnou německou stranou. Pokud však dnešní němečtí ústavní činitelé nechápou, že jsme byli ze strany pana Genschera obětí jeho zřejmě „podvodného jednání“, pak musíme vystoupit my a uvést všechny závažné skutečnosti, které ukazují na povinnost Německa zaplatit nám reparace.

(Pokračování na s. 7)

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Podzim 1938. Občané ČSR, vyhnáni ze svých domovů v pohraničí FOTO – archiv

Česká žena pláče nad ztrátou milovaného domova FOTO – archiv

Co nám brání nastolit reparační požadavky vůči Německu? Slabost, bázlivost vlád naší země nebo skryté působící síla Německa? Nebo jiný faktor? FOTO – archiv

Zločinec Adolf Hitler projíždí Brnem v březnu 1939, zdraven na chodnících fanatickými německými soukmenovci FOTO – archiv

vají z multilaterální smlouvy, v níž za Německo, které tehdy bylo okupovaným státem bez vlastní vlády, se zavazovaly vítězné spojenecké mocnosti. Pokud nějaká dvoustranná smlouva, uzavřená například mezi ČR a SRN, konkuruje dříve uzavřené multilaterální smlouvě, pak v bodech právního rozporu platí ustanovení multilaterální smlouvy. Již dříve jsme navrhovali, aby ČR podnikla všechny nezbytné kroky k tomu, aby nám Německo v době co nejkratší začalo splácet svůj reparační dluh. Naše argumentace dřívější a současná se zásadně neliší. Důvody jsou pochopitelné. **Neznáme příčiny, proč dosud naše vláda v tomto směru nic neučinila. Kde je ústavní slib věrnosti ČR, který skládá každý člen vlády? V současnosti, kdy na krku budeme mít další stamiliardové dluhy, vzniklé v zápase s Covidem 19 o zdraví a životy občanů republiky, je nečinnost neomluvitelná.** Dovolujeme si připomenout, že v 70. letech minulého století a dokonce i v době po r. 1989 někteří naši ústavní činitelé a diplomaté nastolili při jednání s Německem otázku reparací. Několik vět k uvedenému našemu tvrzení.

V roce 1973 dosáhly Československo a SRN dohody o navázání diplomatických styků. Při této příležitosti padla i otázka čs. reparačních nároků. V prosinci 1973, v souvislosti s podpisem dohody, tehdejší kancléř Willi Brandt v Praze přednesl k této problema-

v 80. letech i další německé vlády. Nesmělý pokus zahájit jednání o čs. nárocích, učiněný v polovině roku 1990, německá strana odmítla s odůvodněním, že všichni její experti jsou zaměstnání prací na dokumentech ke sjednocení Německa. Nicméně slíbila po sjednocení rozhovory o nich zahájit. Sjednocení bylo vyhlášeno na začátku října 1990. I poté ale Bonn jednat odmítl s odkazem na první celoněmecké volby. Ty proběhly v prosinci. Po nich německá strana zaujala stanovisko: orientujme se na budoucnost, nebudeme se vracet k minulosti. Odmítla dokonce myšlenku „tlusté čáry“, podle níž se měly obě strany vzdát jakýchkoliv nároků. (Rekapitulace platných českých odškodňovacích nároků vůči Německu vydá na dlouhý seznam, Richard Král, Právo, 14. prosince 2004, str. 14). Místo toho, aby vláda SRN, v níž H. D. Genscher byl ministrem zahraničních věcí, přistoupila k jednání o reparacích, jak dříve německé vlády slibovaly, včetně Genschera samého, německé ministerstvo zahraničních věcí požádalo, abychom jim „předali bezplatně do vlastnictví“ palác na Malé Straně, v němž sídlilo velvyslanectví SRN. Dále pak diplomatickou notou žádala, abychom jim vrátili budovy, ve kterých před válkou sídlilo říšské velvyslanectví v Praze, které byly po válce v souladu s Pařížskou reparační dohodou zkonfiskovány! (Jak to bylo s českými nároky vůči Německu, Ri-

cení Německa, Němci předstírali, že mlčení o smlouvě o reparacích znamená, že jsou už nadobro smeteny ze stolu. Stanovisko USA však bylo zcela jiné. Podle právníků ministerstva zahraničí USA mlčení „prostě jen znamenalo, že o reparacích se teprve bude jednat v budoucnosti“. (Odškodnění 2000-2006, Česko-německý fond budoucnosti, 2007). Jen mírová konference a uzavření mírové smlouvy s Německem, jež bude obsahovat ustanovení o reparacích, které má SRN zaplatit poškozeným státům, může být touto tečkou, o níž se výše zmínil i prof. V. Pavlíček. A ta tečka nebyla dosud učiněna. Požádat SRN, aby splnila své reparační povinnosti vůči nám, nejen můžeme, ale i z hlediska našich zájmů i musíme. Němci jsou sice přeborníci v neplnění reparací, jak ukázala již období po první světové válce, ale přesto jejich povinnost zaplatit náhradu škod, které nám způsobili svou agresí, stále trvá.

4. Jaká je současná situace?

Německo nám z reparací dosud zaplatilo několik set milionů korun, tedy jen nepatrný zlomek z toho, co je nám povinno zaplatit. Naše reparační pohledávky spolu s nereparačními pohledávkami činily v r. 1945 360 miliard Kč, v hodnotě z roku 1938. (JUDr. R. Král, expert na mezinárodní právo, který se řadu let zabýval na ministerstvu zahraničních věcí

Severní potok, Navalnyj, energetická bezpečnost Evropy a hlupáci nejen na moři

Evropský parlament přijal rezoluci kvůli zatčení Alexeje Navalného, ve které požaduje, aby Evropská unie okamžitě zabránila dokončení projektu Severní potok 2 a také posílila omezující opatření vůči Moskvě, tedy zavedla další sankce. Jedná se samozřejmě o zcela účelové usnesení, které má za cíl ještě více vyostřit, už tak napjaté vztahy jak mezi evropskými státy, tak i uvnitř nich samotných.

Projekt plynovodu Severní potok 2 je z 95 % hotový. Zbývá položit část potrubí ve vodách ležících u německého a dánského pobřeží. Spojené státy americké, pro něž je tato stavba výrazným konkurentem na poli trhu s energetickými nosiči, zavedly proti projektu sankce. A právě z tohoto důvodu byly stavební práce před více než rokem zastaveny, kdy od projektu byly postupně, kvůli tlaku USA, nuceny odstoupit švýcarská společnost Allseas, německá firma Bilfinger, norská firma DNV GL, dánská inženýrská společnost Ramboll, švýcarská pojišťovací společnost Zurich Insurance Group a jiné. Soudě podle všeho seznam takových firem se bude rozšiřovat. Novináři, ale i politici v Evropě hodnotí celou událost velice nejednoznačně. V Německu, Rakousku a ve Francii převažují racionální názory, chápající ekonomickou výhodu projektu, ale hlavně jeho potřebu pro zachování minimálně stávající životní úrovně v celé Evropě. Oproti tomu ohlasy ve východní Evropě se více vymezují proti stavbě, hledají jakékoli, dokonce i skandální záminky pro zastavení díla.

A jednou takovou je právě politický nástroj, blogger Navalnyj. O jeho záhadné otravě a rychlém zmrtvýchvstání jsme psali dříve, proto se této taškařici už nebudeme věnovat. Podíváme se podrobněji na jeho návrat do Ruska a na to co tomu předcházelo. Sám Navalnyj médiím ohlásil svůj návrat a přesně stanovil datum, 17. ledna. Stalo se tak poté, co byla zveřejněna zpráva německé nemocnice, že byl propuštěn a je zcela zdrav. Což je podstatné, protože právě v tuto chvíli se o něj začaly opět zajímat ruské orgány. Navalnyj byl totiž odsouzen k podmíněnému trestu a od 29. prosince 2020 byl na seznamu hledaných osob za opakované porušení zkušební doby. Federální vězeňská služba (FVS) oznámila, že dříve byl právník blogera seznámen s rozhodnutím, že Navalnyj byl zařazen na seznam hledaných osob. Právník byl také informován o návrhu, který zaslal trestní výkonný inspektorát Simonovskému okresnímu soudu, na zrušení podmíněného trestu a jeho nahrazení nepodmíněným. Dále právník věděl, že ho FVS plánuje zadržet, protože soud musí rozhodnout, zda jeho trest bude nahrazen skutečným z důvodu „zlomyslného porušení“ výkonu podmíněného trestu. Podle FVS v uplynulých třech letech systematicky a opakovaně porušoval podmínky zkušební doby, zejména se nejméně šedesátkrát nedostavil k registraci výkonu trestu (povinnost hlásit se dvakrát měsíčně ůra-

du). Byl tedy oficiálně varován před možností zrušení podmíněného trestu a jeho nahrazení skutečným. Samotné toto opatření je v Rusku používáno poměrně často, v letech 2019 a 2020 byl podmíněný trest nahrazen skutečným téměř 30 tisícím odsouzeným. Ruský blogger má dokonce dvě podmíněná odsouzení. První v případě kauzy státního podniku Kirovles, které je spojeno se zpronevěrou více než 16 milionů rublů (4,7 milionu korun); druhé v případě společnosti Yves Rocher, kde šlo o krádež více než 30 milionů rublů (8,7 milionu korun). V tomto druhém případě se Navalnyj stal asi jediným odsouzeným v dějinách justice, který při jednom podmíněném trestu dostal další podmíněný trest, později bylo dokonce Evropským soudem pro lidská práva vyvráceno tvrzení, že je Navalnyj pronásledován pouze za svou politickou činnost a ve Štrasburku neuznali politické motivy tohoto procesu. Simonovský okresní soud, který tento případ řešil už podruhé, nakonec v lednu tohoto roku zrušil podmíněný trest v této kauze a poslal blogera na tři a půl roku do vězení. Jednání soudu se přímo zúčastnilo 17 (!) západních diplomatů, kteří přišli, poseděli, ale na otázky novinářů odpovídat odmítali. Chtěli svou přítomností nepřímo ovlivnit soudní rozhodnutí? Anebo tím chtěli dát najevo, že Navalnyj je „jejich“ člověk?

V prosinci 2020 navíc Vyšetřovací výbor RF zahájil proti Navalnému trestní řízení podle článku o podvodech ve zvlášť velkém objemu. Podle vyšetřovatelů byly pro potřeby řady neziskových organizací shromážděny dary od jednotlivců ve výši 588 milionů rublů (170 milionů korun). Vyšetřovatelé se domnívají, že Navalnyj jako ten, kdo ovládá tyto neziskovky, utratil více než 356 milionů rublů (104 milionů korun) z této částky pro osobní účely, včetně pořízení osobního majetku, materiálních věcí a úhrad soukromých výdajů, včetně dovolených v zahraničí. Navalnyj tedy provokoval ruské orgány a ty jednaly zcela předvídatelně podle ruského práva, což lidé stojící za Navalným předpokládali a také se na to připravili. Po jeho zatčení se vzedmula ohromná vlna solidarity a odsouzení tohoto kroku ze strany řady aktivistů, novinářů a politiků. Všichni jako jeden muž se zastávají tohoto „bojovníka za svobodu“ a podporují svržení „tyranského“ režimu v Rusku. Mám jen malou otázku: kde byli všichni tito zastánci, že mlčeli, když byli zadrženi a uvězněni novináři, pracující v pobaltských státech, na Ukrajině, v afrických zemích a dokonce v USA? Někteří z nich nejsou dodnes na svobodě. Jak je možné, že jeden vzbuzuje tolik soucitu a solidarity a o druhých se mlčí?

Je z toho patrné, že Navalnyj měl být vytažen na světla médií hlavního proudu, aby posloužil v dalším dějství svého „divadelního“ vystoupení. Zajímavou informací uvedly Hospodářské noviny, když popisovaly nepovolené lednové akce příznivců Navalného, které se konaly v řadě ruských měst: „Julia Navalná stála donekdávna ve stínu svého manžela,

opozičního předáka Alexeje Navalného. Loni se ale nedobrovolně stala „hrdinkou roku“, a to poté, co byl její manžel otráven novičokem. Po jeho zatčení o minulém víkendu se nyní Navalná sama stává političkou a i její zadržení ukazuje, že se ruský režim snaží zabránit tomu, aby se z ní stala ruská Světlana Cichanouská. Ta je zná-

Ruská loď Fortuna klade v Baltském moři plynovodní potrubí

Foto – Reuters - Oliver Denzer

mou běloruskou aktivistkou, která byla také hlavní opoziční kandidátkou na prezidentku Běloruska v loňských volbách, ve kterých byl nakonec za vítěze prohlášen staronový autoritářský vládce Alexandr Lukašenko.“ S řečeným lze jenom souhlasit. Jeho žena by opravdu mohla být tou náhradou za svého manžela, kterému vytrvale ubývají příznivci a jehož hvězda v Rusku pomalu pohasíná. Ale chápe, že aby ona mohla opravdu zazářit, ta Navalného hvězda musí zcela vyhasnout? Vždyť 11 tisíc příznivců na akci v Moskvě, 7 tisíc v Petrohradě a v řádech stovek v ostatních městech nevypovídá o jeho velké podpoře mezi občany RF. A to přitom velká část účastníků byly děti sotva školou povinné, zverbované prostřednictvím sociálních sítí na nepovolenou akci. A zakázané mladým tak chutná.

Další úroveň pokrytectví v té solidární podpoře Navalného a protestů proti jeho zadržení je právě v samotné podpoře těchto nepovolených akcí. Přece nám ve světě řadí pandemie a jakékoli shromažďovací akce jsou zakázány, a to samozřejmě i v Rusku. Vždyť i tady u nás v Čechách byla násilně ukončena akce na Staroměstském náměstí, nemluvě o dalších evropských metropolích, kde se policie s demonstranty vůbec nemazlí a čehož si naše média zcela záměrně vůbec nevšímají. Tak jaképak násilí a nezákonné jednání ruských orgánů. Vždyť jednají zcela podle stejného principu a navíc daleko profesionálněji než v Evropě anebo v USA. Vyšetřovací výbor RF zahájil trestní řízení, jehož důvodem byla aktivní agitace k účasti na nepovolených akcích na podporu blogera. „Tváří v tvář složité epidemiologické situaci a provozních omezení provádění hromadných akcí se zapojením velkého počtu lidí vytváří pro ně skutečnou hrozbu onemocnění“, sdělila zástupkyně výboru Světlana Petrenko. I přes toto nebezpečí příznivci Navalného umístili v sociálních sítích prohlášení na podporu shromáždění v Moskvě a v dalších městech, dodala Petrenko, přičemž tyto výzvy se obracely zejména k nezletilým. Mezi těmito příznivci bylo i ame-

rické velvyslanectví, což lze označit za vměšování se do vnitřních záležitostí RF.

Právník Dmitrij Agranovskij uveřejnil následující zprávu: „Jak jsem již mnohokrát upozorňoval, tzv. „liberální opozice“ se zcela nemilosrdně staví ke svým příznivcům, kteří jsou pro ni pouze spotřebním materiálem. Nejhorší ale -

je, že se do těchto nepovolených shromáždění snaží zapojit mladistvé a děti. Domnívám se, že donucovací orgány by měly rezolutně zabránit takovému jednání, a ne pouze reagovat na skutečnost. Je důležité si uvědomit, že tyto výzvy mohou mladistvým a dětem zničit život!“ K událostem se vyjádřil také současný ruský prezident Vladimir Putin: „Ještě jednou chci říci, že všichni lidé mají právo na politickou aktivitu, na vyjádření svého názoru, na propagaci svého názoru ve společnosti, ale pouze v rámci zákona. Stejně tak i v rámci zákona mají působit orgány pro vymáhání práva. I ony musí plnit svou povinnost sloužit ruskému lidu i státu, ale také v rámci svých služebních povinností a v rámci zákona.“ Přitom je podle Putina nepřipustné, aby se na nelegální akce zvaly nezletilé děti. „Takto postupují teroristé, když před sebou ženou ženy a děti,“ dodal ruský prezident. Z toho všeho je patrné, že organizátoři nepovolených akcí cílili na dětské oběti „policijního násilí“. Chtěli tyto oběti využít pro další dějství své propagandy, a jen profesionální práce pořádkových sil tomu zabránila.

Další propagandě, která měla za úkol dostat co nejvíce lidí na protesty a vyvolat v nich negativní emoce spojené s ruským prezidentem, posloužil Navalného fondem vypuštěný film, který doposud shlédly miliony diváků a ve kterém je předváděn jakýsi „Putinův palác“, naplněný odshora dolů atrakcemi, které mají splnit jakékoli jeho přání. Velice rychle se ukázalo, že slavný palác je nedostavěný skelet budoucího hotelu, který má zatím dokončenou jenom fasádu a obyvatelná tam není jediná místnost. Celý film je tedy počítačová simulace pro jedno použití. Ale opravdu zafungoval tak, jak ti, co ho vytvořili, naplánovali? Celé toto divadlo s Navalným působí velice uboze až zoufale a je z toho zřejmé, že jak scénaristé, tak režiséri jednotlivých aktů ztrácejí kontakt s realitou. Ale není se proč radovat, říká se, že zoufalí lidé, dělají zoufalé věci.

Ale zpátky k Severnímu potoku 2, který má rozšířit už stávající síť plynovodů, živících Evropu lev-

ným plynem ze Severu. Dnes probíhá velice živá debata o změnách energetické soustavy v Evropě, o zvýšení podílu nízkoemisních zdrojů v ní, o zavírání jak uhelných, tak ale i jaderných elektráren nejenom v Německu, o stavbě nových paroplynových, které ale s přihlédnutím k těžbě a dopravě plynu, nejsou vůbec nízkoemisní. Energetika je běh na dlouhou trať, investice do ní jsou dlouhodobé, a i vytváření a přebudování energetického systému trvá řadu let, či spíše desetiletí. V Čechách jsme od našich předků zdědili poměrně robustní a kvalitní energetický systém, což nám dovolilo řadu let váhat a zůstávat v nečinnosti. To se však již nyní mění. Naše energetické zdroje stárnou a bude třeba je nahradit. Během následujících 20 až 30 let nám z těch stávajících zůstane minimum, z těch nízkoemisních zůstane pouze jaderná elektrárna Temelín a vodní elektrárny. Životnost skončí nejen u jaderné elektrárny Dukovany, ale také u existujících větrných a fotovoltaických zdrojů. Pokud chceme snížit emise CO₂, tak musíme postupně uzavřít všechny uhelné bloky, a něčím je nahradit. Jako řešení máme dvě možnosti. Buď se vydáme cestou mixu zdrojů plynových a obnovitelných nebo vytvoříme mix zdrojů jaderných a obnovitelných. Každá z těchto variant má svá rizika i pozitiva. Důvodem, proč jsme za poslední desetiletí v této otázce nedosáhli žádného pokroku je právě neschopnost se dohodnout na racionálním kompromisu a zneužití tohoto tématu v politickém a ideologickém souboji. Připomeňme si, že v současném energetickém mixu plní uhelné bloky dvě významné úlohy. První je, že dodávají ročně zhruba polovinu vyrobené elektřiny. Druhá je však ještě důležitější. Zajišťují totiž regulaci sítě a vyrovnávají změny ve spotřebě a v dodávkách elektřiny. Fotovoltaické a větrné zdroje totiž dodávají do sítě jen při vhodném počasí, ale přitom výkon soustavy musí vždy zůstat přiměřeně stejný. A tak se nyní dostáváme k tomu hlavnímu, čím tedy nahradíme stávající, fungující, ale emisím nevyhovující uhelné elektrárny?

Z výše uvedeného vyplývá, že máme dvě možnosti a obě je možné realizovat různými způsoby a podle toho se pak bude odvíjet konečná cena elektřiny v budoucnosti! Myslíte, že toto chápou ti různí aktivisté a celá mladá česká generace politiků, kteří chtějí uzavírat jak jaderné elektrárny, tak i dostavbu Severního potoku? A přitom Ruská federace se postupně připravuje na všechny varianty. Vybudovala plynovody na asijský trh. Postavila flotilu tankérů na převoz zkapalněného plynu. Z ekonomického hlediska je jim jedno, jestli nám budou prodávat levný plyn vedený plynovodem anebo dražší zkapalněný třeba i přes různé zprostředkovatele. Z politického hlediska zatím za dostavbu plynovodu bojují, kdo by chtěl prohrát, ale jak dlouho jim tato hrdost vydrží? A to je pro nás ta nejdůležitější otázka, protože prohraným ve výsledku nebude ani Rusko, ani Amerika, ale Evropa. **MIROSLAV HAVLÍK**

Zločiny NATO nesmějí být nikdy zapomenuty

Bombardování Jugoslávie a jeho důsledky

Agrese NATO započala 24. 3. 1999 v 20:00 leteckými útoky a útoky křížujících střel. Poslední útok na SRJ byl veden 10. 6. 1999. Útoky byly vedeny přes hranice Albánie, Makedonie, Chorvatska, Bosny a Hercegoviny, Maďarska, Rumunska, Bulharska a Itálie. Během 78 denní agrese bylo nasazeno 1 200 letadel, z toho 850 bojových, které absolvovaly 25 110 vzletů. V tomto čase bylo odpáleno mezi 600 až 1 000 křížujících raket. Bylo registrováno odpálení 10 317 projektilů, ale jejich skutečný počet bude okolo 15 000. Pouze 27. května 1999 bylo na objekty v Srbsku odpáleno 490 projektilů.

Bombardování kulturních zařízení (pouze vybrané příklady z Bílé knihy zločinů NATO)

Kláster RAKOVICA poblíž Bělehradu, založen v 16. století. Během bombardování, poprvé 24. března a později znovu, byl klášter vystaven silným detonacím, které porušily podpůrné zdi a sloupky. Klášter se celý otřásl, objevily se trhliny ve zdi a všechna okna se rozbila. Během nového, velmi těžkého, bombardování ze 14. na 15. dubna, od 13:30 do 3:30, klášter utrpěl řadu dalších poškození: portálové dveře byly rozbity, žádný okenní sloupek nezůstal bez poškození a mnoho trhlín ve zdi se zvětšilo.

Administrativní budova, ul. NEMANJINA 9 – Monumentální budova, práce srbských a ruských architektů, kteří se účastnili rekonstrukce Srbska po první světové válce. V noci 7. dubna 1999 se stala terčem leteckého útoku NATO na Bělehrad. Budova stojí na ulici Nemanjina č. p. 9, v samém srdci Bělehradu. Budova byla značně poškozena. Největší škody byly na východním křídle budovy, kde byla zasažena a poškozena všechna

poschodí. Interiéry budovy byly též zničeny.

UŠĆE, budova bussines centra – postavena v letech 1961 až 1965 v souladu se stylem architektury renovovaného Bělehradu architektem Mihailo Jankovićem, jako budova pro sídlo sociálních a politických organizací. Až do stavby budovy „Beogradjanka“ byla tato

Na Kosovo bylo hozeno 10 tun urania

Foto z časopisu „Srpska reč“

výšková budova ze skla a oceli nejvyšší budovou v Bělehradu spolu s Palácem federace na pláních sídliště „Novi Beograd“. V souladu s podanou charakteristikou a významem pro historii bělehradské architektury, má budova bussines centra Ušće význam hodný její zvláštní ochrany. Časně ráno 21. dubna 1999 byla budova přímo zasažena čtyřmi raketami.

RTS, budova Srbské státní televize, ul. Aberdareva – původně Studentská kolej, vystavěna mezi lety 1938 a 1940 jako díkuvzdání Panně Marii pro ubytování chudých studentů, navrhovaná renomovaným bělehradským architektem Ratko Tačićem. Budova je příkladem národní hodnoty v architektuře a je to jeden z hlavních projektů svého autora.

Po ukončení druhé světové války byla budova určena pro potřeby První filmové společnosti. Po za-

chitektuře a součástí komplexu v parku „Tašmajdan“, který zahrnuje pravoslavný kostel Sv. Marka, Ruský kostel, budovu RTS, Budovu pionýrů – nyní Dětské kulturní centrum a Malé divadlo – nyní divadlo „Duško Radovića“, jež má status zvláštní ochrany. Budova byla zasažena letouny NATO 23. dubna 1999.

Bombardování mostů (pouze vybrané příklady z Bílé knihy zločinů NATO)

Varadinský most

Dne 1. dubna 1999 ve 4:55 zasáhly starý Varadinský most v Novém Sadu dvě střely a zničily jej. Most byl postaven v roce 1928 přes řeku Dunaj. Byl to symbol Nového Sadu spojující Nový Sad s Petrovaradinem a dalšími místy na druhé straně řeky. Most se potopil po celé své délce. Železnou

konstrukci mostu protéká voda a jednotlivé pilíře zůstaly nepoškozeny. Hlavní vodovodní potrubí spojující Petrovaradin s dalšími částmi města bylo vedeno konstrukcí mostu. Zničení mostu vedlo k přerušení dodávek pitné vody pro polovinu města. Zničení mostu též znamenalo přerušení dopravní tepny po Dunaji na dlouhou dobu, což má negativní vliv na ostatní poddunajské státy.

Most u města Beška

Ve stejném dni v 5:05 byl bombardován a zničen most přes Dunaj v Novém Sadu na silnici Bělehrad – Nový Sad, poblíž vesnic Beška, Indijia. Také další městské zařízení bylo bombardováno a zničeno. Rakety byly vypáleny ve směru od Bělehradu a zasáhly most v místě 300 metrů od vstupu na most. První podpůrný pilíř se zřítil do řeky. Zásah zničil 4,5 metru mostové konstrukce a 20 metrů zábradlí na každé straně.

Most Svobody v Novém Sadu

Dne 3. dubna 1999 kolem 19:50 agresor NATO odpálil tři rakety, které zasáhly a zdemolovaly most

Svobody v Novém Sadu. Jedna raketa zasáhla a potopila střed mostu, zatímco další zasáhly pravou část, která se zřítila. Pět osob bylo těžce zraněno a hospitalizováno, tři byly zraněny lehce.

Zakázané zbraně mezinárodními konvencemi

Při útocích NATO v KOSOVU, stejně jako předtím ve dvou válkách v Zálivu (míně Perský záliv, válka proti Iráku), byly opět použity mezinárodními konvencemi zakázaná munice obsahující DU (ochuzený uran, Uran 238) a kazetové bomby. Poté se vyskytla řada závažných onemocnění u civilních obyvatel, zvláště pak u dětí.

Podle svědectví Prof. Mudr. PhDr. Güntera, specialisty na infekční nemoci, epidemiologa, člena Německé akademie věd se sídlem v Berlíně, který pracoval jako lékař v Iráku a též se zúčastnil Slyšení evropského tribunálu: „Munice s ochuzeným uranem způsobuje rakovinu, leukémii a vrozené vady. Děti se rodí bez uší, nosu, končetin“.

Použití takové munice je zvláště cynickým případem provinění vůči lidskosti.

Časopis „Srpska reč“ (Srbské slovo) vychází již 15 let

Závěrečné slovo

Ještě předávám závěrečné slovo dvojnásobné Mgr. Brance Kubešové CSC.

Při této příležitosti bych chtěla poděkovat nejen našim čtenářům, ale i členům redakce, spolupracovníkům, autorům článků a fotografií, zkrátka všem, kteří nás podporovali v naší usilovné práci a kteří se přičinili, aby časopis vycházel.

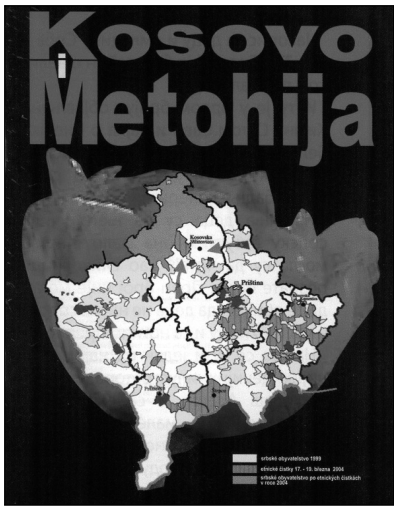
Dále bych chtěla poděkovat Ministerstvu kultury ČR, bez jehož finanční podpory by časopis nemohl být vydáván, zvláště pak Odboru médií a audiovizí. Jmenovitě poděkování patří JUDr. Blance Bartíkové za pomoc a podporu, které se nám od ní dostávalo během uplynulých patnácti let.

S Boží pomocí a přáním, abychom se ve zdraví sešli také na oslavě stého čísla časopisu Srbské slovo.

Šéfredaktorka
Branka Kubešová

Kosovo a Metohije – srbský Jeruzalém

Kosovo a Metohije jsou historicky, kulturně a politicky součástí Srbska téměř jedno tisíciletí, za-

Kosovo Metohija

tímco je pro Albánce Kosovo země demografické a politické expanze, diaspora s tendencí stát se maticí.

Pro Srby je Kosovo „Srbský Jeruzalém“, jádro srbské kultury a srbské státnosti, na jeho území je na 1300 křesťanských kostelů a klášterů...

Pod osmanskou nadvládou byly jak Kosovo a Metohije, tak i celé Srbsko od poloviny 15. století do roku 1912.

V první balkánské válce byly osvobozeny a vráceny do rámce dvou srbských států – Kosovo Srbsku a Metohije Černé Hoře na základě mezinárodních mírových úmluv podepsaných na konferenci velvyslanců v Londýně v letech 1912 – 1913.

Srbské kulturní centrum a Srbské sdružení sv. Sávy z.s.

Sdružení srbské menšiny v ČR pořádalo cyklus přednášek česko-srbské kulturní vztahy v XIX. a XX. st.

Tato významná společenská akce probíhala ve dnech 14. 12. 2020 – 18. 12. 2020 a 21. a 22. 12. 2020 na Novotného lávce č. 5, Praha 1. V rámci této akce se uskutečnil i křest knihy (českého vydání) Bojana Ljubenoviče *Dopisy ze Srbska*.

Krátce o Bojanu Ljubenoviči:

Bojan Ljubenovič se narodil 12. srpna 1972 v Bělehradě. Má právnické vzdělání, ale věnuje se žurnalistice a psaní beletrie. Získal řadu ocenění za satirickou, aforistickou tvorbu. Jeho aforismy a příběhy byly přeloženy do bulharštiny, maďarštiny, makedonštiny, italštiny. Vydal víc jak desítku knih. Zde je ukázka z knihy *Dopisy ze Srbska* (přeložila Branka Kubešová). Moji drazí, jestli se nevíte, Srbsko je země, která se kdysi nacházela v Socialistické federativní republice Jugoslávii. Je ale velkou otázkou, kde se nachá-

Foto z cyklu přednášek srbského kulturního centra – česko-srbské kulturní vztahy v XIX. a XX. století, Bojan Ljubenovič „Dopisy ze Srbska“

zí teď? Někteří říkají, že na západním Balkáně, jiní zase, že v jihovýchodní Evropě, další, že stojí přede dveřmi Evropské unie a jiní, že je sotva krok od Orientu... Abych tuto zemi nepropagoval, jsem přesto sepsal seznam originálních srbských atrakcí, které by si přálo vidět mnoho cizinců.

Tedy stát:

Který hraničí sám se sebou
Kde je nekuřákům povoleno kouřit

Kde všichni spěchají do práce, ale nikdy nedorazí včas

Kde všichni sázejí a nikdo nevyhrává

Kde se vlaky zpožďují dle jízdních řádů

Kde nezaměstnaní nejvíce pracují

Kde padělky mají větší hodnotu jak originály

Kde osmihodinová pracovní doba trvá 12 hodin

Kde zdravotnictví je zdarma a léčení drahé

Kde je soudnictví nezávislé na spravedlnosti

Kde zloději kradou chudým

Kde se do vězení chodí díky protekci

Kde lidové poslance nevolí lid

Kde druhá světová válka ještě trvá

Kde se historie opakuje každý den

Tak vítejte! Dobro došli!

(Tak milí naši čtenáři, nepřipomíná Vám to něco?)
NATAŠA WEBEROVÁ

Nacisticko-fašistická bestie opět zvedá hlavu

Dnes jsme bohužel svědky toho, že v celé řadě zemí otevřeně probíhá propaganda nacisticko-fašistických idejí a hodnot, zvedají hlavu nacionální radikálové, zintenzivňují se pokusy o rozdělení společnosti na nacionálních a jazykových základech. Jsou znevažovány, hanobeny, ničeny a likvidovány pomníky a památníky připomínající hrůzy nelidského chování. A to vše navzdory platným právním mechanismům, které popírají, odsuzují a měly by bránit projevům oslavování nacismu, xenofobie a související nesnášenlivosti.

V České republice se dlouhá léta prodávaly předměty s nacistickou tematikou. Policie nedávno ukončila vyšetřování případu nakladatelství Naše vojsko, ve kterém bylo možné zakoupit kalendáře, hrnky, trika a další předměty s portréty nacistických vůdců a válečných zločinců odsouzených Norimberským tribunálem. Kriminalisté případ předali státnímu zastupitelství, které následně obžalovalo jednu osobu a firmu z podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka a z výtržnictví.

V Litvě nedávno předseda parlamentní komise historické paměti Valdas Rakutis, profesor a pedagog, obvinil litevské Židy ze spolupráce s nacistickým a sovětským

režimem. Obvinil je také z toho, že to byli Židé, kdo likvidoval sám sebe: na příkazy správy ghetta odstraňovali své komunity z povrchu zemského. Litevci se nepodíleli na organizacích masových jatek, tvrdí Rakutis. Židovský historik Chaim Bargman v reakci odpověděl, že v Litvě chtějí zničit památku tragédie celého národa. A že postoj k Židům byl a zůstává v Litvě státním problémem a dodal, že oficiální Vilnius léta šíří lži o holocaustu.

V Moldavsku probíhají protesty proti rozhodnutí Ústavního soudu, které zbavilo ruský jazyk statutu jazyka mezinárodních komunikací v zemi. Demonstranti obvinili úřady z pokusu o rozdělení moldavské společnosti, i když dříve bylo slibováno, že práva národnostních menšin se budou respektovat. Podobný zákon přijali na Ukrajině jak ve vztahu k ruskému, tak i k maďarskému jazyku. V pobaltských státech každoročně probíhají pochody bývalých spolupojovníků nacistické SS a Wehrmachtu, a to v dobových uniformách s pochodními nad hlavou. V ukrajinském Kyjevě se tyto pochody konají při různých příležitostech, hlavně při výročních vůdců organizací ukrajinských nacionalistů Melnyka, Šucheviče a Bandery, před krutostí jejich členů bledly

i nacistické jednotky SS. Samotný Bandera je dnes na Ukrajině dokonce zákonem přiznaným národním hrdinou, tak daleko tam zašli. A jak v EU, tak na celém Západě se k těmto událostem obvykle „taktně“ mlčí.

Pojďme se nyní blíže podívat na Ukrajinu. Za posledních dvacet let tam vyrostla celá generace vychovaná příklady, které přímo či nepřímo propagují neonacismus a neofašismus. Po získání státní nezávislosti se tato „banderovská“ hnutí objevila pod rouškou národního obrození. Demokracii nahradila etnokratic. Hesla jako „ukrajinská Ukrajina“, „Ukrajina především“ a „jeden jazyk – jeden národ – jeden stát“ jsou typické příklady nacistických hesel přenesených ze začátku 20. století do našeho 21. Dvojitě standardy umožnily pohlížet na znovuzrození fašismu a nacismu jako prostředku k získání moci, jak je nyní vidět, i v globálním měřítku. Následovníci těch, kdo byli odsouzeni v norimberském procesu, se chtějí pomstít, chtějí dokázat, že nebyli spolupojovníky, že nebojovali na straně okupantů, nebyli Hitlerovými lokaji, ale že bojovali za národní obrození. A děje se tak proto, aby byla zničena duchovní pouta, která stále žijí v paměti všech sovětských národů.

Nejhorší na tom celém je, že znovuzrození této ideologie na Ukrajině je pod plnou kontrolou a účastí ukrajinské vlády a úřadů. Kroky Jaceňuka, Porošenka, nyní Zelenského a dalších se plně shodují s ideály fašismu 20. století. Dnes se Ukrajina ze země, která se podílela na porážce fašismu, stává státem, který ho oživuje. Existuje mnoho příkladů. Zelenskij obvinil Sovětský svaz z účasti na holocaustu a z rozpoutání světové války. Data a výročí ukrajinských přísluhovačů SS a Wehrmachtu se oficiálně slaví jako památná. A to vše se děje v zemi, kde se prezident otevřeně hlásí k židovské národnosti. Národu, který společně se Slovany nejvíce utrpěl při řádění této ideologie ve světě. U nás máme podobný případ, český lokální politik Novotný, který také tvrdí, že má židovské kořeny, nechal postavit pomník vlasovcům, kolaborantům, kteří bojovali po boku nacisticko-fašistických okupantů.

Ukrajinský lid dnes platí za euroromajdan vlastní krví. V důsledku kárné operace kyjevského režimu proti obyvatelům žijícím ve východní části země, na Donbasu, byla rozpoutána bratrovražedná občanská válka, při které skončily životy desetitisíců lidí a která ochromila osudy milionů. Vlád-

noucí oligarchický režim se ve své rusofobní a militaristické politice opírá především o radikálně-nacionalistické, neofašistické strany a o ve skutečnosti nelegální banditské formace. Fašizace Ukrajiny je zlo nejen pro tuto zemi. Vláda zákona byla nahrazena zákonem síly. Svoboda slova zůstala pouze těm, kteří slouží režimu a světónázorový pohled, neodpovídající postojům režimu, je považován za hrozbu pro stát, občanské hodnoty jsou nahrazovány etnickými. Sílí útok na práva národnostních menšin, na jejich tradice, jazyk a kulturu.

Porošenko v době své vlády schválil zákon o vzdělávání, jehož cílem je „očistění“ Ukrajiny od cizinců. Politické pronásledování disidentů, morální a fyzický teror, politické vraždy se staly pro vládnoucí režim normou. Jakákoli jiná ideologie než ta nacionální je považována za velezradu. Na Ukrajině je zavedena diktatura, při níž není možné realizovat obecně uznávané demokratické hodnoty.

Obecně je v zemích Evropy i v mezinárodním společenství známo o běsnění na Ukrajině, způsobené a podporované nacisticko-fašistickou okupací během II. světové války. Žádná reakce však nepřichází na to nynější!

MIROSLAV HAVLÍK

Neuznání arménské genocidy – trvalá hanba republiky

Není to tak dávno, co ministr zahraničí České republiky uznal lžistát Kosovo, uloupený tehdejší zbytkové republiky Jugoslávií, dnes Srbsku.

Jsou státy, které tento takzvaný stát neuznaly, mezi ně patří i náš soused a bratr Slovenská republika. Zatímco tehdejší náš ministr zamínil pan zahraniční kníže, u nás občan, pravil, že „se prostě s tím nedalo nic dělat“. Právě rakousko-uherské řešení. Uznat lžistát proti rezoluci Rady bezpečnosti, k tomu už musí být značná dávka diplomatické otrlosti. Stejně se to má v opačném gardu s Arménií a její provincií Náhorním Karabachem. Arménie i Karabach mají tisíciletou křesťanskou historii naplněnou existencí arménského národa a jeho kultury. To je nepopíratelný historický fakt, který se neustále snaží zvrátit turecké a tatarské národy. Expanze turko-tatarských etnik do Karabachu má své

historické kořeny již v dobách před první světovou válkou a za ní.

Již v arménsko-tatarské válce padlo na deset tisíc Arménů a bylo vyvražďeno na 300 vesnic. Pak přišla turecká genocida za I. světové války, které padlo za obět skoro půl druhého milionu Arménů. Tj. národa nevybojného, který chtěl po staletí pouze pěstovat svá pole, obchodovat a žít v míru. Osmanská říše tomu nikdy nepřála a osnovala pod různými záminkami odpornou genocidu, která se stala jedním z prvních vyvražďovacích masových zločinů v historii, genocidou předcházející holocaustu Židů za II. světové války. Je příznačné, že vládcové Turecka všemožně brání odsouzení této genocidy mezinárodním společenstvím. Zatímco Francie jako jedna z velmocí alespoň manifestně uznala arménskou genocidu, v ostatních státech euroatlantického světa se k tomuto historickému zločinu staví vlády lico-

měrně, pokrytecky, ve snaze nepoštvat proti sobě agresivní Turecko, počínající si v mnoha oblastech mezinárodního styku jako agresor a diktátor. Stačí poukázat na tureckou agresi na Kypř, a jeho neúnosné rozbití na řeckou a tureckou část. Turecko se tak stalo „nemocným mužem“ nejen Balkánu a přední Asie, ale i Evropy, se stále rostoucí tureckou menšinou v Německu. NATO jako orgán mající kdysi zajišťovat evropskou bezpečnost, nejenže selhalo v ochraně Řeků, ale rezignovalo i na kontrolu Turecka, jež si počíná stále více jako neřiditelná vzducholoď v mezinárodních vztazích.

Není divu, že současné Rusko bývá znepokojeno jako velmoc vývojem v oblasti Předního Východu i na Kavkaze. Muselo dokonce i zasáhnout v Osetii, a nyní by mě-

lo plnit úlohu garanta v Karabachu spolu s mezinárodním společenstvím. Zdali se to zdaří, je pro neschopnost Evropské unie zatím ve hvězdách. Nicméně naše republika již dávno měla veřejně prohlásit genocidu Arménů za 1. světové války za historickou danost a vyjádřit morální i faktickou podporu arménskému státu. Arménským uprchlíkům by se mělo dostat podpory nejméně takové, jako Unie přednostně vyhrazuje migrantům z jiného kontinentu... Zatím se tak neděje a nevidíme žádnou perspektivu iniciativy v tomto směru. A především by mezinárodní společenství mělo zarazit útoky jak z turecké, tak ázerské strany (jde v podstatě o útočnou jednotu, jestli se nemýlím).

V tomto směru se neslavně významává náš Senát. Horní ko-

mora parlamentu neustále propadá jakési „selektivní humanitě“, zabývá se Tibetem a Tchaj-wanem, neustále kritizuje Čínu za porušování lidských práv, a nevidí jejich porušování v daleko bližších oblastech jako jsou Kosovo, Bosna, Arménie, Osetie, Ukrajina (zde mám na mysli porušování práv Rusínů, a zpochybňované Lužanské a Doněcké republiky, plebiscitní Krym) atd. Pouze proti Bělorusku se neustále vyhledávají politické hnidy... Co závěrem? Humanita nemůže a nesmí být selektivní. Ani pro Armény, ani pro Řeky, ani pro Osetince, ani pro kosovské Srby či Albánce, ani nakonec i pro Azery samotné... Řešení po turecku přinese jen další utrpení, a nakonec i novou genocidu.

JIRÍ JAROŠ NICKELLI,
Společnost L. Svobody Brno

201 let od narození Boženy Němcové

V české kultuře má Božena Němcová (nar. 4. 2. 1820 ve Vídni) nezapomenutelné místo. Svoji tvorbou položila základ národní identity Čechů a české státnosti.

Od dětství nás provázely a budou provázet i naše vnuky a pravnuky a další pokolení „POHÁDKY“ Boženy Němcové a nezapomenutelná „BABIČKA“.

Dvousté prvé výročí jejího narození je vzpomínkou na tuto statečnou ženu, vlastenku, jejíž příklad dodával odvahu našemu národu vždy v dobách největšího temna. **NATAŠA WEBEROVÁ**

Portrét Boženy Němcové
od Josefa Vojtěcha Hellicha

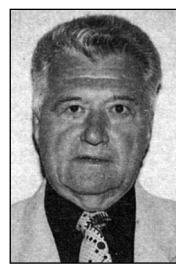
Zemřel Jaroslav Ipser

Věčný koloběh života. Lidé se rodí a umírají. Záleží na každém člověku, jak svůj život prožije. Někdo si hledí pouze svých zájmů a na nikoho se neohlíží. Někomu není lhostejno jak lidé žijí a svojí prací a životem dělá pro společnost vše, co je v jeho silách.

Takový život prožil i náš přítel, soudruh Doc. JUDr. JAROSLAV IPSEr CSc. Jeho celý život byl spjat s prací pro ozbrojené síly. Řadu let působil na Vysoké škole SNB a následně na Policejní akademii ČR zejména v oboru správního práva. V uvedeném oboru působil po léta i v různých aktivitách fóra československého správního práva, a to jak pedagogicky, tak vědecky. Absolvoval s tím související zahraniční studia a působil

i v posledních letech v témže oboru na zahraničních pedagogických institutech. Poté, kdy před deseti léty vznikla naše společnost, se stal jejím členem a působil v její pražské odbočce. Po smrti jejího předsedy bratra Mgr. Tondla se jím stal sám a od té doby se s nemalou aktivitou podílel na práci společnosti v našem hlavním městě. Jeho iniciativou vznikl i náš informační Zpravodaj SLS.

Bratr Jaroslav Ipser byl aktivně činný rovněž v rámci Českého svazu bojovníků za svobodu, jehož je naše společnost (SLS) kolektivním členem. Byl místopředsedou právní komise předsednictva ÚV tohoto svazu. Aktivní byl rovněž v různých vlasteneckých organizacích, zejména v Klubu českého pohraničí a v Česko-ruské

společnosti, kde byl členem její Pražské rady.

Doc. JUDr. JAROSLAV IPSEr zemřel 23. ledna 2021 ve věku 91 let. Se zesnulým jsme se rozloučili

dne 1. února 2021 ve 12:40 v Malé obřadní síni Strašnického krematoria. Patřil k lidem, na které se nezapomíná.

ČEST JEHO PAMÁTCE.

SPOLEČNOST LUDVÍKA SVOBODY,
KLUB ČESKÉHO POHRANIČÍ,
ČESKO-RUSKÁ SPOLEČNOST, ČSBS

NATAŠA WEBEROVÁ

Předsedovi vlády ČR panu Ing. Andreji Babišovi

Petice: Požadujeme reparace, narovnání vztahů s Německem a referendum

Současný rozpočet předpokládá deficit několika set miliard korun. Naše celkové zadlužení roste rychlým tempem. Jsme na počátku krize. Naše sociální jistoty jsou ohroženy. Asi 10 % našich spoluobčanů žije v chudobě či na jejím prahu. Je pravděpodobné, že celková situace se bude i nadále zhoršovat. Pandemie koronaviru pak rychle vyústí v pandemii dluhovou a chudoby.

Ale čeho jsme svědky? Dohodování se o miliardách korun a jejich následném přemísťování z jedné rozpočtové kapitoly do druhé. Imperativem doby však je hledat

a nalézat nové finanční zdroje, které nám pomohou překlenout vzniklé celospolečenské problémy. Navrhujeme proto jménem všech našich petentů, jménem 360 tisíc obětí německého teroru, a milionů dalších, kteří po šest let trpěli v tzv. protektorátu, abychom urychleně a s velkou naléhavostí požádali Německo, aby nám začalo splácet reparace, které nám dluhuje. Opíráme se nejen o Pařížskou reparační úmluvu, o princip mezinárodního práva, který jasně říká, že agresor je povinen oběti své agrese nahradit škody, které jí vznikly, ale také i o závazná veřejná prohlášení

významných německých ústavních i politických činitelů, počínaje kancléřem W. Brandtem a konče H. D. Genscherem, ministrem zahraničních věcí. Tito i další němečtí představitelé nám slíbili, že Německo nám reparace zaplatí, jakmile bude opět sjednocené. A k tomu zatím nedošlo, ač Německo je sjednocené již 30 let a samo sebe označuje za právní stát. Naši málo stateční či laxní příslušníci činitelů, místo aby již dávno na Německu požadovali zaplacení reparací, vydávají prohlášení, že reparací se vzdala komunistická vláda, že reparací jsme se vzdali v Česko-německé deklaraci, že v této době není vhodné otázku reparací nastolit, poněvadž by došlo v Evropě ke krizi důvěry a tak dále.

Z uvedených i dalších důvodů můžeme tedy oprávněně konstatovat, že pro současnou situaci je charakteristické dlouhodobé porušování základních norem mezinárodního práva. I ČR k němu přispěla především svou nečinností. Narovnání norem mezinárodního práva nikdy nemůže vést k nějaké krizové situaci v Evropě, ale naopak. Zhojení norem mezinárodního práva k obecné důvěře přispěje. Přestože mnozí v současnosti mluví o právním státu, o panství práva, tak od slov ke skutkům dosud nepřikročili. Demokratickými prostředky, mezi které patří i tato petice, za níž bu-

dou stát tisíce lidí, hodláme ovlivnit činnost vlády, aby bez zbytečných odkladů zahájila diplomatickou cestou jednání s Německem o zaplacení reparací a tak zajistila v určitém přijatelném časovém horizontu příliv několika bilionů korun, podle odhadů asi od 5 do 10 bilionů, do naší státní pokladny, a tak zajistila oddlužení republiky a její další rozvoj ve všech oblastech. A to je jistě jeden z nejdůležitějších našich národních a státních zájmů současnosti.

Ústava ČR říká, že lid je zdrojem veškeré státní moci. I my jsme tím lidem, my všichni petenti bez rozdílu. Naléhavě dále navrhujeme, aby Parlament ČR ve zkráceném legislativním procesu přijal zákon o referendu. Ústava jej již od roku 1992 předpokládá. Jen tak lid i o této pro republiku životně důležité otázce může přímo rozhodnout v imperativním referendu, pokud příslušné ústavní orgány se tak budou zdráhat učinit. Lid může vyměnit vládu, ale vláda lid nikoliv! V příštích demokratických volbách se můžeme stát vládou my, občané ČR! Budeme mít v rukou mocný nástroj k potřebným změnám, hlasovací lístky! Jděme k volbám! Volme ty politické strany, politická hnutí, která veřejně podpoří požadavek, aby nám Německo zaplatilo reparace v plné výši a postavení se za uzákonění referenda.

Pakliže toto volání mrtvých i živých vláda odmítne, nastane situace, kdy budeme nuceni nastolit otázku potřebných systémových transformací. Klíč k budoucnosti vidíme v demokratických změnách, ústících v humanitní demokracii, která předpokládá rozšíření demokracie z oblasti politické i do oblasti ekonomické a sociální. V Praze dne 17. prosince 2020

Petiční výbor:

PhDr. Vladimíra Vítová, Ph.D., Sečská 1855/27, 100 00 Praha 10/// JUDr. Oğňan Tuleškov, Na Čihadle 18, 160 00 Praha 6/// PhDr. Jiří Jaroš Nickelli, Poledníková 5, 628 00 Brno-Líšeň /// PhDr. Marie Neudorfflová, Ph.D., Osadní 1476/43, 170 00 Praha 7 /// JUDr. Karel Hais, Náměstí Přátelství 112, 357 09 Habartov /// Miroslav Starý, Letná 207, 471 24 Mimoň /// MUDr. Marek Obrtel, Rokytnice 132, 751 04 Rokytnice/// Ing. Vladimír Prinke, plk. v. v., Buzulucká 2354, 390 03 Tábor /// Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc., Milénova 12, 638 00 Brno /// Ing. Ivan Kratochvíl, pplk. v. v., Vikova 473, 274 01 Slaný

Za petiční výbor je oprávněn jednat: JUDr. Oğňan Tuleškov, Na Čihadle 18, 160 00 Praha 6. Podpisové archy zasílejte na adresu: České mírové fórum, Legerova 22, 120 00 Praha 2. Tyto archy získáte po zavolání na telefonní číslo 233 333 157.

Jiří z Poděbrad – nejen „husitský král“

Letošní 550. výročí úmrtí Jiřího z Poděbrad (22. 3. 1471), krále do bouřlivých časů, nás přímo vybízí k hodnocení této významné historické osobnosti, jež se nesmazatelným písmem zapsala do našich dějin.

I když byl jen pouhý šlechtic, dokázal se jako jediný Čech vklínit mezi dynastické vládce zemí Koruny české. Stal se králem ryze českým a také významným Evropanem. Snažil se o smírné soužití kališníků a katolíků, věřil perspektivě náboženské tolerance, chtěl být králem „obojího lidu“.

Hlavním principem jeho politické koncepce se stala idea soužití lidí různých náboženství i národností – hlavně Čechů s Němci. Snažil se ale také uchránit české království před stálými útoky zvenčí. Hledal proto i v cizích zemích přátele a spojení. Jiří z Poděbrad se rozhodl navrhnout evropským panovníkům uzavření mnohostranné mezinárodní dohody o mírovém řešení konfliktů mezi státy a o vytvoření nadnárodního orgánu. Ten měl dbát o zachování míru a kolektivní bezpečnosti. Dokument, zkoncipovaný v letech 1462 – 64, předběhl svou dobu a předznamenal to, co v dnešní době představuje Organizace spojených národů.

Hodnotu mírového odkazu našeho krále nesnižuje skutečnost, že

jím sledoval především zajištění vnější bezpečnosti českého království. Nic na jeho trvale platném smyslu nemůže změnit ani to, že vládnoucí evropští feudálové tento plán odmítli ze strachu před papežskou zlobou. Jiří z Poděbrad, snaživý diplomat, mírotvůrce, hledal mír a stabilitu království někdy i za cenu určitých ústupků a kompromisů, nalezl ale válku. Papežovo zrušení kompaktát v roce 1462 povzbudilo i královny vnitřní a zejména zahraniční odpůrce, a tak musel náš panovník na sklonku života čelit křížácké výpravě, vedené uherským králem Matyášem Korvínem. Jeho životní zápas o mír skončil až předčasnou smrtí.

Boj výrazného českého panovníka 15. století o náboženskou toleranci a vnitřní stabilitu zemí Koruny české ale nebyl marný. I když byla kompaktáta zavržená papežem, v Čechách si podržela platnost zemského zákona až do roku 1567. Díky praktikované náboženské pluralitě se Čechy staly první zemí reformace, v níž až do „Bílé hory“ panovala největší náboženská svoboda a tolerance v tehdejší Evropě.

Jiří z Poděbrad se zařadil do historie naší vlasti po boku velkých českých osobností – Jana Husa a Jana Amose Komenského.

JAROSLAV KOBR

Borrell narazil u Lavrova

K osvobození vězněného ruského opozičního politika Alexeje Navalného vyzval 5. února v Moskvě šéf diplomacie Evropské unie Josep Borrell s tím, aby ruská strana přehodnotila své rozhodnutí. V době, kdy Borrell jednal se Sergejem Lavrovem, ministrem zahraničí Ruské federace, Moskva vyhostila tři pracovníky švédské, polské a německé ambasády za „účast v nezákonných akcích“ na podporu Navalného, kritika Kremlu. Lavrov přitom požadavek EU na jeho propuštění z vězení odmítl. Rusko to považuje za vměšování do jeho vnitřních záležitostí.

Lavrov před novináři vyčetl Borrellovi, že sama EU porušuje

lidská práva a že Rusko ji pokládá za „nespolehlivého partnera,“ a také zaznamenalo, že EU se chová čím dál více jako Washington a sahá po jednostranném vyhlášení sankcí. Dle Lavrova chybí normalnost ve vztahu mezi Ruskem a EU, mezi největšími hráči v eurosíjiském prostoru. Je to nezdravá situace, která nikomu neprospívá, řekl Lavrov Borrellovi.

Navalnýj se počátkem února opět ocitl před soudem kvůli pomluvě veterána Velké vlastenecké války Ignata Artomenka, kdy ho označil za zrádce. „To mě velice rozrušilo,“ řekl Artomenko. „Muslim hájit svou čest. Chci, aby se veřejně omluvil.“

(APP, Reuters, ČTK)

Nad Tatrou sa blýska

Janko Matúška se narodil 10. 1. 1821 ve slovenském Dolném Kubíně. Pocházel z početné řemeslnicko-rolnické rodiny Jura-je Matúšky a jeho manželky Zuzany, rozené Bencúrové. Vzdělání začal získávat na škole ve svém rodišti u Leopolda Brucka, jednoho ze zakladatelů Matice slovenské. Od mládí tedy získával národně vlastenecké myšlení. Ve studiu pokračoval na Evangelickém lyceu v Bratislavě (Prešporok). Mezi druhy štúrovci si i on zvolil druhé slovenské jméno Vlastimil.

V té době se Matúška začal věnovat poezii. Psal vlastenecké a příležitostné básně, či veršované pověsti, v nichž se často inspiroval lidovou slovesností. Od roku 1839 byl členem Ústavu řeči a literatury československé, působícího při lyceu. Existovalo tady tvůrčí prostředí, které mladým národovcům vštěpovali Juraj Palkovič a především Ľudovít Štúr.

Stále víc se též začaly projevoval novodobé maďarizační tendence. Uherský sněm, ovládaný maďarskou a maďarónskou šlechtou, vydal v roce 1840 zákon zavádějící maďarštinu nejen do úřadů, ale i do církví. Hrabě K. Zay, generální inspektor evangelické církve, maďarizaci otevřeně podporoval.

Předáci Slováků proti tomu vypracovali stížnost, na níž se podílel také Štúr. Dostala pojmenování Slovenský prestolný prosbopis. Určená slovenská delegace ho odevzdala 4. června 1842 vídeňské vládě. Přestože toto podání skončilo bez odezvy, generálním konventem uherské evangelické

církve zřízená vyšetřovací komise zbavila Štúra profesury.

Jako výkřik protestu 22 slovenských studentů vytvořil Matúška hymnický text později nazvaný Nad Tatrou sa blýska. Vznikl na nápěv dvou slovenských lidových písní Kopala studničku, pozerala do nej, a U studničky stála, napájala páva. Podobný nápěv má i píseň Počkaj ma dievčatko na detvi-anském moste, pošlem ti perečko po rybke na chvoste. Původní autorův titul zněl Prešporskí Slowáci, budoucí Lewočané, protože do-tyční za jejího zpěvu demonstrativně 5. března 1844 opustili bratislavskou školu a odešli dokončit studia do podtatranské Levoče.

Průběhem desetiletí došlo k úpravám původních slov. Jednak z důvodu významových – povýšení na celonárodní úroveň, jednak pro gramatické úpravy v duchu spisovné slovenštiny. Roku 1905 v Zbierke národných piesní, vydané nákladem spolku slovenských studentů Detvan v Praze, uveřejnil skladatel Mikuláš Schneider – Trnavský první harmonizaci Nad Tatrou sa blýska. Její prvá sloka po roce 1918 spolu se začáteční slokou skladby F. Škroupa a J. K. Tyla Kde domov můj? utvořila čs. státní hymnu. Od roku 1993 jsou úvodní dvě sloky státní hymnou Slovenské republiky.

Během revolučního roku 1848 Matúška organizoval slovenské národněosvobozené hnutí v Oravském Podzámku, kde již působil jako vychovatel. Po porážce maďarského odboje (1849) a obnovení autority habsbursko-lotrinské panovnické dynastie

Janko Matúška

FOTO – archiv

v Uhrách vstoupil do c. k. státní služby. Později se stal správcem soudní kanceláře v Dolném Kubíně. Roku 1851 se oženil, ale v manželství nebyl nejšťastnější. Nenaplňoval ho ani pracovní život. Neúspěchy snažení národoveckých Slováků, tvrdá maďarizace po rakousko-uherském vyrovnání (1867), v něm jen zvyšovali pocity mrzutosti a zatrpklosti. Zemřel v 56 letech 11. ledna 1877.

Svoji literární tvorbu zakončil Janko Matúška koncem 40. let 19. století. Přestože nebyla rozsáhlá, umožnila splnit úlohy vytčené štúrovskou generací. Navěky z ní bude vzdorně znít bratřím Slovákům, ale i všem Slovanům, o hřmění nad Tatrami. Pokud se budeme chtít vzepřít novým otroctvím, bude nám takových písní třeba...

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Otevřený dopis předsedovi vlády...

(Dokončení ze s. 1 a 3)

Německo má bez odkladů začít splácet!

Nelze ani souhlasit s tvrzeními, že nyní není vhodná doba domáhat se reparací. Podle některých našich ústavních činitelů zřejmě tato vhodná doba ještě nenastala. Kdy podle nich bude doba zralá? Kdy vymáhání reparací bude aktuální? Máme čekat ještě další léta? Nikoliv! Nyní je doba na vymáhání reparací nejen plně zralá, ale dávno již přezrálá. V souvislosti se současnou ekonomickou situací se vymáhání reparací stává, jak jsme přesvědčeni, neodkladnou a naléhavou povinností všech ústavních činitelů ČR, zejména však vlády ČR i vás, vážený pane předsedo vlády, osobně. Doporučujeme proto Vám, pane premiére, i celé vládě učinit v brzké době všechny kroky, které by vedly, co k nejdřívejšímu vymáhání reparací na Německu. Alternativa k uvedenému jednání neexistuje! Pokud ovšem nechcete obyčejným lidem, tedy velké většině naší společnosti, krátiť platy, snižovat důchody a všechna další sociální plnění jim určená. Jestliže by někdo z ústavních činitelů zvolil tuto hrubě asociální cestu, která by pravděpodobně vedla nejen k velkému sociálně-ekonomickému pnutí, ale pravděpodobně i k silným vnitřním konfliktům, neměl by zapomenout, že dosud žijí statisíce lidí, kteří ales-

poň část hrůzná a krvavá německá okupace sami zažili. Někteří z nich byli více či méně zdravotně poznamenáni. Republiku jsme v r. 1945 dostali vykradenou, válkou znatelně poznamenanou, některé její části vzhledově dosvědčovaly, že jimi prošly frontové boje. Ustupující Němci, pokud měli čas, zanechávali za sebou „spálenou zemi“. Co mohli ještě dříve, ukradli a odvezli. Nesmíme ani zapomínat na naše mrtvé, oběti Němců. Je jich na 360 tisíc. I oni z míst svého věčného odpočinku volají po spravedlnosti. Cena jejich životů je pro nás zcela nevyčíslitelná. Reparace jsou v oblasti materiální minimem, jež můžeme požadovat. Nezapomeňme na jejich oběti, nezapomeňme na jejich odkaz. Požadovali republiku svobodnou, svrchovanou, nezávislou, sociálně spravedlivou. A právě reparace nám mohou napomoci alespoň k částečnému naplnění jejich snů.

Všichni jsme byli přesvědčeni, že je proto povinností Němců nám reparace zaplatit. V této naději žijeme dosud. Nežádáme však peníze pro sebe, ale pro celou republiku, pro její lepší budoucnost. Peníze můžeme využít pro rozsáhlé ekonomické a sociální programy, pro rodiny s větším počtem dětí, pro matky samostatné, pro mladá manželství, zajistit jim dostupné sociální bydlení, pro důchodce, pro bezdomovce, vrátit jim střechu nad hlavou. Pení-

Němci, čekající na odsun

Foto – archiv

ze, které získáme z reparací, můžeme v republice hojně investovat, především do výrobních kapacit, komunikací, vědy, školství. Republika se pozvedne, zkrásní, zbohatne. Stane se sebevědomější a samostatnější. Naše milovaná vlast, Česká republika, rozkvete. Totéž může proběhnout i na Slovensku. SR má nárok na část z těchto reparací. Česká republika je však nástupnickým státem dřívějšího Československa. Proto je její povinností dosáhnout toho, aby reparace nám Německo zaplatilo. Teprve poté bychom měli jednat se Slovenskem o jeho podíl na reparacích a jeho průběžném rozdělování.

Není daleko doba, kdy někteří ústavní činitelé i obyčejní lidé křičeli, že vše, co bylo ukradené, musí být vráceno. I Němci nám republiku nejen silně poničili, ale za dlouhou dobu okupace též rozkradli. Doufáme proto, že i ti, co požadovali schválení církevních restitucí, budou nyní v tomto případě žádat, aby, co bylo Němci ukradené nebo zničeno, bylo jimi nám uhrazeno. Proto požadujeme reparace! Proto požadujeme, aby Němci nám je bez zbytečných odkladů začali splácet. Velmi prosíme, aby vláda ČR i jednotliví ministři, informovali naši veřejnost o tom, jaké kroky podnikají k tomu, aby nám Německo reparace

a jejich příslušenství co nejdříve zaplatilo, a to v plné stanové výši.

Vážený pane předsedo vlády, očekáváme Vaši příznivou odpověď. Děkujeme za vše, co v předmetné záležitosti pro český lid, živé i mrtvé, učiníte.

S úctou PhDr. Vladimíra Vítová, Ph.D., předsedkyně Aliance národních sil, Legerova 22, 120 00 Praha 2; JUDr. Ognan Tuleškov, České národní listy, v. r.; Miroslav Starý, Severočeská pravda, v. r.; JUDr. Karel Hais, I. místopředseda ANS, v. r.; Ing. Vladimír Prinke, plk. v. v., místopředseda ANS, v. r.; Ing. Ivan Kratochvíl, pplk. v. v., místopředseda ANS, v. r.

Otevřený dopis České televizi: Přepisování dějin

Dne 20. 10. 2020 byly na ČT2 odvysílány dva díly pořadu pod názvem „Odsun – Vertreibung“. Další pořad na podobné téma v cyklu Folklorika vysílala ČT2 pod názvem „Domov jménem Egerland“, který měl ještě 2 reprízy. Oba pořady byly „zasvěceny“ životu Němců v českém pohraničí a jejich odsunu z ČSR po válce. Vzpomínali zde a vzdychali Němci na „jejich vlast v Čechách“. My žádný Egerland neznáme, máme Poohří.

Po Bílé hoře nastal masivní příliv německého živlu do Čech. Němci se usadili ve výstavných českých městech, která doslova ukradli. České původní obyvatelstvo bylo vytlačováno z pozic, z krajů, vítězila německá rozpínatost a panovačnost. Ono „soužití“ Němců s Čechy přinášelo stále nové křivdy na českém obyvatelstvu. Němci svou agresivní náturu tyrantizovali Čechy. Vztah Němců k Čechům se již od počátku dějin vyznačoval krutou nenávistí a národnostním útlakem. V r. 2017 se v Augsburgu konal sudetoněmecký sjezd, kde trůnilo představenstvo pod vystavenými erbovními znaky českých měst zkomolených německými přejmenováními. Vůbec jim nebylo stydno, že si stále přivlastňují český majetek.

Pořad Egerland uváděl pan Křemenák. Asi před 20 lety byl otištěn v Právu článek, v němž bylo oznámeno, že v Nečtinách starosta obce Jiří Křemenák pořádá výstavu o životě a odsunu Němců, a že hodlá zříditi i jakýsi památník, připomínající jejich život v kraji. V mém dopise adresovaném p. Křemenákovi jsem stručně vylíčila alotria sudetských Němců, páchaná nejen

na Plzeňsku, a že jejich odsun byl velmi žádoucí. Pan Křemenák mi v dopise odpověděl, že skutečnosti, které jsem ve svém dopise uvedla, nezná, a že žije v tomto kraji poměrně krátkou dobu. Má pravdu v tom, že českého (původního) obyvatelstva zůstalo v pohraničí málo, že převládá německý živel. Ovšem zapomněl uvést, proč se tak stalo, ve vysílání se pan Křemenák zmínil o Domažlicích. Připomněla jsem si, že nedaleko Domažlic leží obec Hostouň, kde působila Anna Jindřichová, učitelka, která svou obětavou láskou věnovala českým i německým dětem. Spoluobčané – Němci – se jí odměnili tím, že ji v jakémsi sklepení utloukli. Na druhé straně Čech probíhaly stejné akce Němců – československých občanů. Dnes hospodský v Kořenově v Jizerských horách pomáhal potomkům esesáků zvelebit areál, jenž je ozdoben patníky s hitlerovskými vyznamenáními, kterých se těmto vrahům dostalo za odměnu v jejich boji proti slovanským „barbarům“. Byli to povolanci do SS a Wehrmachtu. Tuto hanebnost zdobí motto: „Žít znamená bojovat“. Inu, dobyvačný pangermanismus.

Po skončení 1. a 2. světové války Francouzi a při Norimberském soudu i Američané volali: „Němci už nesmí dostat do rukou ocel!“ Odsun Němců z ČSR byl spravedlivou odplatou za krutou, věkovitou nenávist k českému národu a za rozbití vyspělého demokratického státu. ČSR se zbavila páté kolony, kterou sudetští Němci byli. Stalo se tak, jak všichni víme, na základě Postupimských dohod a Norimberského soudu. Jako účastník protiněmecké koalice

a v souladu se závěry Postupimské dohody a Norimberského soudu se Československo v r. 1945 podílelo na uzavření Pařížské dohody o reparacích od Německa.

Němců se zbavovaly i další země Evropy. Francouzi a zvláště Poláci se s Němci nemazlili. Němci utíkali sami před postupujícími vítěznými vojsky, ale největší hrůzu měli z Rusů, protože dobře věděli, jaká zvěrstva páchali jejich Kurtové, Horstové, na Rusi, Ukrajině, v Polsku. Při odsunu docházelo k excesům, ale nebyly to akce zahrnuté do legálního odsunu. Lze však pochopit zoufalství lidí, jejichž bližní byli umučeni v koncentráku, na pochodech smrti či povraždění při ústupových akcích Němců – Javoříčko, Ploština a mnohé jiné. Je pochopitelné, že lidé nezvládli své zoufalství a dali průchod nenávisti a mstě na vrazích. Vrazi byli trestáni, vždyť i Bůh trestá nehodné! To vědí všichni pravověrní katolíci. Zde zasáhla trestající lidská ruka. Kdo toto nemůže pochopit nebo nechce, nechť je mu dopřáno totéž.

Po skončení 1. světové války se uskutečnilo jednání mezi W. Wilsonem a Dr. E. Benešem na téma soužití s národnostními menšinami. Wilson nabádal Beneše ke shovívavosti k menšinám. Dr. E. Beneš odpověděl: „Snad nadejde doba, kdy se naše menšiny stanou šovinistickými a budou požadovat mnohem více, než jim bylo zajištěno mírovou konferencí. Je možné, že pak bude muset smlouva chránit většinu proti menšině, činící potíže“. Po skončení 2. sv. války prezident Dr. E. Beneš prohlásil 14. 12. 1945 k osvobozeným vězňům z nacistických věznic: „Přijdou chvíle,

kdy se budou tito viníci před sebou samými a před světem očišťovat z toho, co v těchto letech spáchali a budou tomu sami věřit, až budou tyto své lži pronášet. ...Že začnou – o tom buďte přesvědčeni. A konečně přijdou opět, aby od očišťování přešli k útoku. Bude to nová reakce, která opět spojí útok na pokrok sociální s útokem na naši svobodu národní a lidskou.“ (Už se o to pokoušejí!). Odsunem Němců naše národní hospodářství neutrpělo žádné ztráty. V průmyslu nastoupili do vedoucích pozic Češi, tam je dříve Němci nepustili. K obnově zemědělství přispěli Volyňští Češi, navrátilí se do své vlasti. Osvobozená země rozkvetla. Byli jsme na špičkové úrovni v zemědělství, zdárně se rozvíjely všechny průmyslové obory.

Je ale k nevíře, kolik vyrašilo plev v našem národě, tolik bitém celá staletí, že se dostali ke slovu noví Moravcové, Háchové. Vylíhli se Roubalové, Slámové, Vondráčkové,... Hermann, Pačevět, Prokeš, Válková a další. Žádný národ Evropy, který prošel fašistickou a nacistickou tyraní se nesníží k námluvám s potomky nácků, ne-

dovolili by občané těchto států, aby jejich hrdinové v boji na frontách či v odboji domácím byli tak strašně poníženi. Ti, kteří to dovolují, nebo dokonce realizují, mají hroší kůži, nemají žádnou čest. Ničí čest národa!“

Vysílání na ČT2 a jiné pronáckovské akce jsou masáží mozků. K tomu je nutno připočíst i slabou výuku dějin a hlavně přepisování dějin. Potomci nacistů a zastánci pangermanismu si vůbec neuvědomují, že tím pokřikem, vznášením nestydatých požadavků a lží nás vlastně nutí, abychom jim připomínali zločiny jejich otců a novodobou zločinnou činnost jich samých. Víří tak sami své odvěky bahno. Je spousta ještě žijících pamětníků, historických dokumentů, které nacistické a sudeťácké zločiny dokazují. Takové pořady znovu připomínají goebbelsové a henleinovské štekoty, ale po uvážení si musíme uvědomit, že vlastně zatouchají národní tragédií. Hrozí nám opět Drang nach Osten!

JANA MACHOVÁ
V Příbrami, dne 24. 11. 2020
(Převzato ze serveru Nová republika)

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 251/2021, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.
Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Míňář, Dr.Sc.
Členové rady: Eva Holečková, **Zdeněk Hoření**, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.
Distribuci vede Alena Grospičková.
Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,
internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).
Adresa e-mail: slovanyvyborcr@volny.cz.
Příspěvky zaslání redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 18. 2. 2021.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.